

[Peter Nielsen.]

i grunden vedkom mig. Hvad to partier her i folketinget taler sammen om, kan ikke vedkomme andre partier, og hvad venstre og de konservative er blevet enige om, vedkommer ikke os andre, så jeg skal ikke spille Spørgejorgen.

For de 3 lovforslags vedkommende kan jeg for så vidt blot henvide til, hvad der fra vor side blev anført, da vi gennemførte disse forbedringer, som man nu med disse lovforslag ønsker afskaffet. Men alligevel nogle enkelte bemærkninger, mest foranlediget af motiveringerne for lovforslagene.

Det fremstilles nu, som om den øgede ledighed skyldes vore ændringer af afskrivningerne. Det kan nu ikke passe, da vore ændringer ikke har fået nogen skattemæssig konsekvens endnu. De vil heller ikke i fremtiden være nogen hæmsko for et sundt erhvervsliv. Ikke en mand mere ville komme i arbejde ved, at lovforslagene her blev vedtaget. Man har da heller ikke set nogen egentlig protest eller misfornøjelse fra erhvervslivets side; man har mere det indtryk, at oppositionen mangler skyts mod regeringen, og så fyrer man alt det løse krudt af og taler om, at vi i socialdemokratiet sammen med SF er erhvervsfjendtlige og derved svækker beskæftigelsen.

Det er selvfølgelig glædeligt, at oppositionen er blevet interesseret i at fremme beskæftigelsen og ikke, som da man ved åbningsdebatten, i hvert fald fra venstres side, talte om at tage overophedningen fra boligbyggeriet, ligesom debatten for nylig ved devalueringen heller ikke efterlod det indtryk, at det var beskæftigelsen, der lå oppositionen særlig på sinde. Der er heller ikke noget beskæftigelsesfremmende i disse forslag, eller, om man vil, der fjernes ikke noget beskæftigelseshæmmende.

Erhvervslivet kan investere og afskrive som hidtil. Den eneste ting, der er ændret, er førsteårsafskrivningerne, idet de frister til såkaldte „statusindkøb“, altså til ofte ikke-nødvendige investeringer. Det har blot ramt dem, der har investeret eller vil investere af skattemæssige grunde og ikke af produktionsmæssige årsager.

Man kan afskrive som tidligere. For dem, der har løbende afskrivninger, betyder det næppe noget, at førsteårsafskrivninger er halveret, når man så til gengæld kan

afskrive det tilsvarende året efter. At man nytårsaftens kan købe en ny maskine og så allerede ved selvangivelsen næste måned kan nedskrive med 30 pct., kan ikke være rigtigt. Her bliver den øjeblikkelige fristelse for stor. Den nuværende ordning kan ikke være til gene for investeringer, og der er ingen grund til at lave den om, hverken i den ene eller anden retning.

Afskrivning på varelagre er en krigstidsforeteelse, og krigen er afsluttet for 22 år siden, så det er naturligt, at denne ret nu afskaffes. Det gøres gradvis, så det næppe kan ramme nogen, og her vil vi heller ikke være med til det tilbageskridt, det vil være at føre loven tilbage til den gamle skikkelse. Det er dog værd at gøre opmærksom på, at skulle man tabe på et varelagers realisering, ja, så er det underskud, som kan fratrækkes; at kunne gøre det på forhånd hører ikke en normal fredstid til.

Men forslagsstillerne har dog ret i noget. Jeg vil ikke bruge udtrykket „lidt har også ret“, men forslagsstillerne har ret i noget. Jeg tænker på ordet „skattefri“ i den nuværende overskrift, som man vil have ændret til „skattemæssige“. Nu var det måske mere rigtigt at anvende betegnelsen — selv om den er lidt mere knudret — „delvis skatteudsættende“ og „delvis skattefri“. I de fleste tilfælde vil der jo i det lange løb være nogen skattefrihed, og det skyldes vel, at procenten for den særlige indkomst er for lav. Vil man stille forslag om at hæve den, ja, så kan vi da snakke om det, men det er vel næppe meningen. Men selv om man kan have nogen ret i kritikken af betegnelsen, kan man vel næppe ændre en lov af den grund, og andre grunde synes jeg ikke der er.

Gennemføres de to forslag ikke, så falder forslaget om investeringsfonds jo væk, så jeg skal ikke knytte nogen kommentarer til dette. Det må jo have skæbneløshed med de to andre.

Der sidder for tiden et afskrivningsudvalg, der også beskæftiger sig med bygningsafskrivninger, og mon vi ikke skal afvente det udvalgs betænkning, før vi styrter os ud i noget? Jeg har ikke noget imod, at finansministeren prøver at fremskynde udvalgets arbejde, men det behøves der vel ikke ligefrem en folketingsbeslutning til? Mit parti mener også, der er ting at rette